

[Tastesen.]

Jeg håber, ministeren har talt alvorligt med sundhedsstyrelsen om disse forhold.

Indenrigsministeren (H. C. Toft): Hr. Tastesens spørgsmål indeholder, som det fremgik af begrundelsen, to led, nemlig dels spørgsmålet om fastsættelse af en kvantumsgrensning ved udstedelse af recepter på medicin, der har en euforiserende virkning, dels spørgsmålet om at forhindre børns adgang til medicinskabe.

Det er jo sådan, at lægemidler, der har en euforiserende virkning, kun kan udleveres fra apotekerne efter recept. Receptens gyldighed er altid begrænset til kun én udlevering, selv om den skulle lyde på mere, og selv om ikke hele den ordinerede mængde ønskes udleveret.

Sundhedsstyrelsen fører løbende en nøje kontrol med de mængder af euforiserende stoffer, der ordineres, idet apotekerne månedsvi via embedslægen indsender oplysninger om, hvad der er udleveret, hvem der er udleveret til, og hvem der har ordineret det. På grundlag af erfaringerne fra dette materiale igennem en årrække er det sundhedsstyrelsens opfattelse, at den alt overvejende del af de praktiserende læger kun ordinerer euforiserende stoffer i strengt nødvendigt omfang. Giver indberetningerne anledning til formodning om misbrug, kan det pålægges lægen at føre og indsende til sundhedsstyrelsen nøjagtig og detaljeret optegnelse over sine ordinationer. Viser det sig, at han ordinerer euforiserende stoffer på uforvarlig måde, kan indenrigsministeriet fratage ham retten til at ordinere disse stoffer.

Sundhedsstyrelsen har over for mig oplyst, at det ikke er muligt generelt at begrænse de mængder af euforiserende stoffer, som lægerne kan ordinere. Man må være opmærksom på, at disse lægemidler som regel ordineres til behandling af patienter med langvarige og alvorlige sygdomme, der giver stærke smerter. Mange af disse patienter er gamle mennesker, hvorfor man ofte vil finde det behandlingsmæssigt uforvarligt og også økonomisk urimeligt at belaste dem med endnu hyppigere læge- og apotekbesøg, end tilfældet er nu.

I sundhedsstyrelsen overvejer man i øjeblikket at anvende særlige receptblanketter

udformet som checks til ordination af euforiserende stoffer, hvorved muligheden for receptforfalskning væsentligt kan mindskes. Man vil endvidere overveje at lade kontrol med forbruget gennemføres ved hjælp af elektronisk databehandling, og såfremt dette kan gennemføres, vil det være muligt at føre en endnu bedre og hurtigere kontrol med forbruget af euforiserende stoffer.

Hvad angår den del af hr. Tastesens skriftlige begrundelse, der vedrører forsvarlig opbevaring af medicin hos patienterne, må jeg erindre om, at befolkningen flere gange gennem uddeling af brochurer fra apoteker og sygekassekontorer er gjort opmærksom på betydningen af, at restbeholdninger destrueres på forsvarlig måde. Jeg kan i denne forbindelse oplyse, at Danmarks Apotekerforening og Sammenslutningen af Sygekasser i København og Frederiksberg i samarbejde med Komiteen for Sundhedsoplysning så sent som i lørdags har iværksat en ny kampagne under mottoet: det er vigtigt at bruge medicin rigtigt.

Jeg mener derfor at kunne konkludere, at de gældende regler om receptudstedelse af euforiserende stoffer giver fuldt tilstrækkelig sikkerhed, og hverken i indenrigsministeriet eller i sundhedsstyrelsen overvejer vi derfor andre skridt end dem, jeg her har nævnt.

Om det konkrete spørgsmål fra Fredericia, som hr. Tastesen henviser til i begrundelsen for sit spørgsmål, skal jeg oplyse, at ordinationen, efter hvad sundhedsstyrelsen har meddelt mig, vedrørte et præparat, der har en smertestillende virkning, men ikke hører til morfingruppen. De nævnte 190 tabletter stammer ikke fra én ordination, men er samlet ved indløsning af mellem 4 og 6 recepter af sædvanlig størrelse udstedt over en periode af godt 2 måneder.

Tastesen: Jeg kan kun delvis erklære mig tilfreds med svaret.

Det er naturligvis godt, at sundhedsstyrelsen overvejer forskellige former for skærpede regler, og jeg forstår da også, at det er vigtigt for patienter, som kan få stærke smerter og lidelser, at de har en beholdning, som de hurtigt kan gå til, men alligevel er det overladt til den praktiserende læges skøn, og indenrigsministeren